

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ing. P. H.**, zastoupený advokátkou Mgr. Evou Habánovou, se sídlem Ponávka 185/2, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského náměstí 624/3, Brno, za účasti: **I) Mgr. J. Z.**, **II) H. H.**, zastoupená advokátem Mgr. Janem Burdychem, se sídlem Cihlářská 634/19, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2020, č. j. MMB/0474949/2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2021, č. j. 30 A 202/2020 - 121,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Brno-Komín (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 9. 3. 2020, č. j. MCBKOM 00644/2020/SÚ/Ruc, dodatečně povolil stavbu „*přístavba rodinného domu B.*“, která se nachází na pozemku osoby zúčastněné na řízení II) (dále jen jako „stavebnice“) a která těsně přiléhá ke kůlně postavené na sousedním pozemku

ve vlastnictví žalobce. Odvolání, které proti jeho rozhodnutí žalobce podal, žalovaný zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím. Stejně postupoval i krajský soud, který napadeným rozsudkem zamítl žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného.

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve vysvětlil, proč považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné a kterými z námitek uplatněných v řízení o dodatečném povolení stavby, ať už včas nebo opožděně, se může s ohledem na koncentraci řízení věcně zabývat. Dále interpretoval regulativ týkající se indexu podlažní plochy (dále jen „IPP“), který je vymezen v územním plánu města. Uvedl, že územní plán města Brna připouští, aby ve stabilizovaných plochách byl určitý pozemek zastavěn intenzivněji, než by odpovídalo hustotě okolní zástavby. Porovnání IPP stavebního pozemku stavby a IPP okolních pozemků v dané funkční ploše má totiž podle něj pouze orientační charakter. Platí proto, že nedojde-li realizaci navržené stavby k překročení IPP stávající okolní zástavby, pak se dále zkoumá již pouze to, zda plánovaná stavba svým objemem nenaruší charakter okolní zástavby a nezhorší podmínky pro využívání sousedních nemovitostí. Má-li však dojít k překročení IPP stávající zástavby, jako je tomu v předložené věci, lze podle krajského soudu přesto stavbu do území umístit, jestliže nástavba či přístavba nepřekročí 50 % původního objemu stavby. Tuto hranici přitom povolená stavba nepřekročila. Krajský soud se proto zabýval otázkou, zda svým objemem nenarušuje charakter okolní zástavby. Žádné narušení však neshledal.

[3] Krajský soud poukázal také na to, že žalobcovy argumenty vztahující se k překročení IPP a narušení charakteru okolní zástavby směřují převážně vůči plánované nástavbě a že je zřejmé, že stěžovatel proti povolené přístavbě vystupuje zejména jako proti „nosiči“ budoucí nástavby. Námitku, že o stávající přístavbě a plánované nástavbě, měl stavební úřad vést společné řízení, však krajský soud neshledal důvodnou. Dospěl totiž k závěru, že i kdyby měl žalobce pravdu v tom, že jde o stavby, jejichž přípustnost z hlediska požadavků veřejného práva a z hlediska dopadů na okolí bylo nutno posoudit společně, je společné řízení pouze procesním nástrojem, jehož prostřednictvím lze takového společného posouzení dosáhnout. K tomu současně poznamenal, že však z mnoha důvodů nemusí být vedení společného řízení vhodné. Řízení o dodatečném povolení existující stavby není podle něj zcela totožné s řízením o povolení stavby dosud nezrealizované – je zde jiný rozsah a způsob dokazování. Krajský soud proto rozhodnutí stavebního úřadu vést obě řízení samostatně neshledal nikterak svévolným. V této souvislosti rovněž poznamenal, že z hlediska hmotného práva stěžovatel neztratil zvoleným procesním postupem právo na společné posouzení obou staveb. O tom, zda by takové společné posouzení mělo být provedeno, se však rozhodne až v řízení o povolení nástavby, což odpovídá i judikatuře Nejvyššího správního soudu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 6 As 190/2016 - 36, a ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 As 18/2011 - 117). Tento materiální náhled je pak podle krajského soudu dostatečnou zárukou, že nedojde k prosazení stavby po menších částech (tzv. salámovou metodou), jež by jako celek byla v území nepřípustná. Přístavba samotná proto může být povolena samostatně, neboť na nástavbě nikterak nezávisí. Až v řízení o povolení nástavby (v době rozhodování krajského soudu přerušeném – pozn. NSS) si stavební úřad bude muset ujasnit, zda je namíste obě změny stavby rodinného domu stěžovatelovy sousedky posuzovat společně (jako jeden celek).

pokračování

[4] Krajský soud nepřisvědčil žalobci ani v tom, že stavební úřad měl s ohledem na překročení IPP vést společně s dodatečně povolovanou přístavbou též řízení o zpevněné ploše dvora. K této námitce uvedl, že zpevněné plochy nehrají v indexu IPP žádnou roli. Připustil však, že stávající přístřešek s garážovými vraty, který stavební úřad považuje za legální stavbu, by výpočet IPP ovlivnit mohl. Postup stavebního úřadu, který jej do IPP nezapočítal, protože podle tvrzení stavebnice má být pro špatný technický stav odstraněn, krajský soud neaproboval. Uvedl, že je-li přístřešek legální, měl stavební úřad pouze dvě možnosti – buďto ho měl zohlednit a do IPP započítat, nebo měl jeho odstranění v určeném či dohodnutém termínu stavebnici uložit. Svým postupem totiž stavební úřad vytvořil stav, kdy vliv přístřešku nebyl v řízení o dodatečném povolení řádně zhodnocen, přičemž stavební úřad nemůže jeho další existenci a užívání zabránit. Navzdory tomu však podle krajského soudu nemohlo mít uvedené pochybení na práva žalobce žádný vliv. Stavba rodinného domu jako celek (včetně přístavby) již nyní IPP stabilizované okolní plochy překračuje. Mírné zvýšení míry tohoto překročení by na věci nic nezměnilo – i nadále by dotčený orgán územního plánování musel zkoumat pouze to, zda nedojde k navýšení objemu stávající stavby o více než 50 %. Přístřešek by však výsledek tohoto posouzení podle krajského soudu ovlivnil nejspíše ve prospěch stavebnice, neboť jakožto legální stavba by se započítával do stávajícího objemu sousedčiny stavby (případně by se jako samostatně stojící stavba nezapočítával vůbec).

[5] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se údajných vad projektové dokumentace. K námitce, že z projektu není patrné, jaké stavební práce jsou již provedeny a jaké se teprve budou realizovat, krajský soud poznamenal, že žalobce tuto námitku nevznnesl předtím, než bylo řízení zkoncentrováno, a uzavřel, že jakékoli případné pochybnosti odstraňuje dodatečné stavební povolení, které stanovuje dokončení některých objektů (zejména retenční nádrže). Dále poukázal na to, že byť se některé konkrétní žalobcem vytýkané vady ukázaly být reálnými, nebyly takového charakteru, aby měly vliv na zákonnost správních rozhodnutí. Proto krajský soud shledal dostačujícím, že projektantka tyto vady opravila. Žalovaný by podle něj byl povinen zrušit dodatečné povolení a nechat stavební úřad ověřit opravenou dokumentaci jen v případě závažných vad projektové dokumentace, které mají vliv na bezpečnost stavby nebo srozumitelnost projektu. Tak závažný charakter ovšem vady namítané žalobcem (týkající se zejména součtu kót a materiálového složení zdí přístavby) podle krajského soudu nemají. Krajský soud připomněl, že dodatečně povolená stavba byla zhotovena již před řadou let a stavebnice ji po celou tu dobu bez závad užívá. Stavba je umístěna uvnitř ještě mnohem starších obvodových hraničních zdí, které historicky oddělovaly pozemek stavebnice od sousedních pozemků. Zdi domu s ohledem na nepravidelný tvar pozemku spolu nesvírají pravé úhly, a proto jsou určité drobné chyby v zaměření pochopitelné a akceptovatelné. Za těchto okolností proto nelze podle krajského soudu ze součtu kót dovozovat, že stavba přesahuje hranice pozemku a zasahuje na pozemky sousední, nebo že se nachází mimo vybudované základy. Nejasnost ve skladbě zdí přístavby (cihly Porotherm vs. tvárnice Ytong) pak odstraňuje souhrnná technická zpráva, která jednoznačně uvádí, že jde o zdivo Ytong. To přitom v rámci opravy projektové dokumentace provedené v odvolacím řízení potvrdila i projektantka.

[6] Námitku týkající se likvidace dešťových vod uplatnil žalobce podle krajského soudu pozdě, tj. až po koncentraci řízení, většina těchto námitek se navíc žalobce na jeho právech

ani nikterak nedotýkají. Krajský soud však vypořádal námitku porušení § 21 odst. 3 vyhlášky 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, neboť ta se podle něj může týkat veřejného zájmu. Uvedl, že dané ustanovení sice upřednostňuje likvidaci srážkových vod vsakováním, avšak nejde o jediné možné řešení. Není-li vsakování možné, lze podle něj dešťové vody zadržovat a odvádět oddílnou kanalizací. Uvedená vyhláška nespecifikuje důvody, které jsou akceptovatelné při posouzení, zda je či není zasakování srážkových vod na pozemku stavby možné, situaci musí v každém jednotlivém případě posoudit stavební úřad. Je však zřejmé, že musí jít o důvody objektivní, přičemž nedostatečná velikost stavebního pozemku mezi ně podle krajského soudu spadá. Jestliže byly splněny podmínky citovaného ustanovení, pak nebylo třeba pro zvolený způsob likvidace srážkových vod vydávat žádnou výjimku – zvolená možnost totiž vyplývá přímo z vyhlášky.

[7] Krajský soud žalobci nepřisvědčil ani v tom, že nová retenční nádrž může ohrozit podmínky okolní řadové zástavby. Uvedl, že žalobce jednak ani v nejmenším nenaznačil, jak by k tomu mohlo dojít a dále ani neuvedl, jak by se vybudování nové retenční nádrže mohlo dotknout jeho vlastnických práv. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014, č. j. 1 As 12/2014 - 135, č. 3129/2014 Sb. NSS, také podotkl, že hydrogeologické podmínky území není nutné hodnotit vždy odborným posudkem. Jsou-li v zájmovém území geologické poměry dostatečně známy díky již provedeným geologickým průzkumům a jsou-li výsledky těchto průzkumů aplikovatelné i na navrhovanou stavbu vzhledem k jejím vlastnostem a účelu, není nutné realizovat další průzkum.

[8] Námitku, že klempířský lem na střeše přístavby nemá tvrzenou výšku, krajský soud vyvrátil poukazem jak na fotografie pořízené stavebním úřadem při místním šetření, tak i poukazem na fotografie dodané žalobcem, které soud provedl jako důkaz na ústním jednání. Změřená výška činí 8,5 cm, což je podle krajského soudu dostačující k tomu, aby lem zabránil stékání vody na pozemek a stavbu žalobce, a to i při přívalových deštích. Žalobce podle krajského soudu neprokázal ani své tvrzení, že střecha přístavby nemá udávaný sklon 2 %, nýbrž že je vodorovná. Předložené fotografie nevyschlých kaluží mohou svědčit o lokálních nerovnostech. K žádnému měření sklonu střechy při místním ohledání stavby nedošlo, a to proto, že žalobce tuto námitku včas nevznesl. Naopak do protokolu uvedl, že na jeho pozemek a do jeho stavby od roku 2009 již nezatéká.

[9] Krajský soud na závěr poukázal na zpracované požárně bezpečnostní řešení stavby, z něhož vyplývá, že požárně nebezpečný prostor zasahuje jen na pozemek stavebnice. Žalobce podle krajského soudu nevznesl žádný argument, který by tento závěr zpochybnil. Dále nevysvětlil, jak by mohla přístavba znemožnit údržbu jeho stavby (kůlny) umístěné na společné hranici za letitou hraniční zdí, k níž kůlna žalobce přiléhá z druhé (žalobcovy) strany. Žalobce rovněž neupřesňuje, čím konkrétně má stavba zasáhnout do jeho pohody bydlení. Pokud má jít o zastínění, jde o pozdě uplatněnou námitku, která nadto není ani důvodná. Přístavba výškově respektuje stávající hraniční zeď a navíc žalobcův dům je od ní vzdálen více jak 20 m. Výtka, že ve správním spise nejsou obsaženy a v rozhodnutí označeny důkazy, je zcela obecná. Klíčovým podle krajského soudu zjevně bylo místní ohledání stavby, znalost místních poměrů a obsah stanovisek dotčených orgánů a správců sítí. Ty však žalobce věcně nijak nezpochybňuje.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatnil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Má za to, že krajský soud neposoudil řádně námitku, podle které správní orgány připouští svým postupem postupné povolování stavebního záměru po částech tak, aby mohl být konečný stavební záměr fakticky povolen. Jde podle něj o exemplární případ tzv. „salámové metody“, neboť konečná velikost stavby (tj. s přístavbou i nástavbou) oproti stávajícímu legálnímu stavu (tj. bez přístavby a nástavby) překročí 50 % její „legální velikosti“. Stavebnice tak postupnými kroky dosáhne povolení všech dílčích částí stavebního záměru, který by však jako celek povolený nebyl pro překročení limitů územního plánu města Brna pro navýšení objemu stavby maximálně do 50 %. Krajský soud se podle stěžovatele nevypořádal s kumulativními požadavky kladenými na stavební záměr územním plánem města Brna (s regulativem IPP – pozn. NSS). V této souvislosti odkázal na žalobní body, neboť ani s nimi se krajský soud řádně a přezkoumatelně nevypořádal. Stěžovatel má za to, že stavebnice dvěma po sobě jdoucími řízeními (tj. dodatečným povolením přístavby a následným povolením nástavby) dosáhne výrazně většího navýšení původního objemu stavby, než je maximálně dovolených 50 %.

[11] Stěžovatel dále namítá, že se krajský soud nedostatečně zabýval rovněž intenzitou zastavěnosti pozemku stavebnice. Svými závěry připustil, aby zastavěnost tohoto pozemku byla oproti sousedním pozemkům nadlimitní. Stěžovatel se domnívá, že zastavitelnost pozemků je podle IPP třeba posuzovat k velikosti stavebního pozemku a plánovaného či stávajícího stavebního záměru. Je proto nepodstatné, jak jsou okolní stavby ve skutečnosti rozsáhlé.

[12] V další kasační námitce stěžovatel namítá, že stavebnice má výhodnější postavení než stavebník, který by realizoval svoji stavbu řádně v souladu se stavebním řádem. Správní orgány dostatečně nezkoumaly předloženou stavební dokumentaci a ta je pouze formální. Krajský soud se spokojil pouze s vyjádřením projektantky ohledně nesrovnalostí v projektové dokumentaci. Za situace, „kdy jsou popírány fyzikální vlastnosti např. při stékání vody vlivem gravitace“, nelze takový postup přijmout. Předložené fotografie jsou podle stěžovatele dostačující k prokázání, že střecha nemá požadovaný sklon. Nedochází ani k řádné likvidaci dešťových vod na pozemku stavebnice a stavba svým účinkem přesahuje na sousední pozemek. V souvislosti s touto námitkou pak stěžovatel odkazuje na žalobní argumentaci.

[13] Krajský soud se podle stěžovatele rovněž vůbec nevypořádal s možným přesahem stavby mimo stavební pozemek. V odstavci 35 napadeného rozsudku pouze konstatoval, že jde o historicky rozdělené pozemky. To je však podle stěžovatele v rozporu s povinností stavebnice stavební pozemek řádně vytyčit. Důkazní břemeno, že stavba neleží na sousedních pozemcích, tíží podle stěžovatele právě stavebnici. Pokud prokázání této otázky krajský soud ani správní orgány nevyžadují po stavebnici, pak ji oproti řádnému stavebníkovi nepřipustně zvýhodňují.

[14] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil jeho námitku, že z projektové dokumentace nevyplývá, které práce jsou již provedeny a které se mají teprve realizovat. Absence těchto údajů neumožňuje stavebnímu úřadu kontrolu stavby, neboť ten již nemá co kontrolovat, pokud již teď má za to, že stavba je řádně provedená.

[15] Stěžovatel má rovněž za to, že krajský soud si v napadeném rozsudku protiřečí. Na jednu stranu v odstavcích 6 a 34 rozsudku uvádí, že vady projektové dokumentace byly stavebnímu úřadu sděleny již při ústním jednání, a na druhou stranu v odstavcích 22, 23, 33 a 42 téhož rozsudku tvrdí, že byly podány až po koncentraci řízení, tj. opožděně.

[16] Stěžovatel i nadále považuje projektovou dokumentaci za vadnou v součtu kót, velikosti pozemku a zateplení. Vyjádření dotčených orgánů podle něj vychází z nepřesné a účelově zavádějící dokumentace. Má za to, že není jeho úkolem taxativně vyjmenovávat vady projektové dokumentace – kontrolu má provádět správní orgán i přesto, že dokumentaci vypracovala autorizovaná osoba. Není mu zřejmé, kdy došlo k opravě, v jaké fázi a jestli byla oprava v dokumentaci řádně provedena před ukončením dokazování. Stěžovatel má za to, že opravu projektové dokumentace nelze provést před správním soudem, neboť před uvedením stavby do užívání ji měl zkontrolovat stavební úřad.

[17] V další kasační námitce stěžovatel uvádí, že dodatečně povolená přístavba a plánovaná nástavba spolu funkčně souvisí, a proto měly být tyto stavební záměry posuzovány ve společném řízení. Namítá, že i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 120/2012 - 40, požadoval společné posouzení nepovolených úprav, které spočívaly pouze ve vybudování dvou parkovacích míst ze zatravněných dlaždic, které by samy o sobě nepodléhaly stavebnímu povolení. Má za to, že stejnými principy se řídí i dodatečné povolení stavby, a ta proto měla být posouzena jako funkční celek – tj. včetně nástavby, zpevněné plochy a neposuzovaného přístřešku. Takové logické posouzení však podle něj krajský soud vyloučil.

[18] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěry krajského soudu ohledně přístřešku, který nebyl ze strany správních orgánů vůbec posuzován. V kasační stížnosti poukázal na to, že krajský soud vyšel ze závěrů správních orgánů, podle nichž byl přístřešek vybudován v letech 2004-2005 a že v této době nevyžadoval žádné úřední povolení. Jak k tomuto závěru správní orgány došly, však podle něj není zřejmé. Stavební úřad k této otázce neprovedl žádné dokazování, a proto tento závěr nemůže obstát, „obzvlášť v konfrontaci se svědeckou výpovědí uvedenou v bodě 11 napadeného rozsudku.“ Přezkumné orgány tak podle stěžovatele porušily svou úvahou základní zásady správního řízení – zásadu legality a zásadu materiální pravdy. Stěžovatel navíc doložil krajskému soudu svědeckou výpověď předchozího vlastníka dotčených nemovitostí, z níž vyplývá, že přístřešek je staršího data a že byl tedy vybudován bez povolení stavebního úřadu. Nelze se tedy podle něj ztotožnit se závěrem krajského soudu, že posouzení přístřešku spolu s přístavbou nebylo třeba. Má rovněž za to, že si krajský soud protiřečí, pokud na jednu stranu v napadeném rozsudku uvádí, že *není problém, pokud stávající přístřešek nebyl správními orgány do stavebního záměru posuzován a zohledněn, protože stavebnice prohlásila, že ho odstraní*, a na druhou stranu uvádí, že takový postup nelze aprobovat a že přístřešek měl stavební úřad buď zohlednit a požadovat, aby příslušný orgán územního plánování jej do svých úvah a výpočtů zahrnul, anebo měl jeho odstranění v určeném či dohodnutém termínu stavebnici uložit jako závaznou

pokračování

podmínku dodatečného stavebního povolení pro dokončení přístavby. Z tohoto důvodu stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

[19] Další pochybení krajského soudu stěžovatel spatřuje v nesprávném výkladu a aplikaci zásady důkazního břemene ve správním řízení a v řízení před správním soudem. Krajský soud stěžovateli vytýká, že námitky neuplatnil včas. Stěžovatel se však domnívá, že „nelze polemizovat nad splněním koncentrační zásady k tíži sousedního vlastníka (stěžovatele), protože ten následně doložil svědeckou výpověď, že stavební úřad pochybil v zaznamenání podaných námitek (bod 6 napadeného rozsudku).“

[20] Stěžovatel zpochybňuje rovněž závěr krajského soudu uvedený v odst. 27 napadeného rozsudku, že nedochází k zásahu do okolních nemovitostí. Má za to, že nestačilo zohlednit jen stavbu jeho rodinného domu, ale bylo nutné vzít do úvahy i jiné nemovitosti – samotný pozemek stěžovatele, na kterém se nacházejí i jiné stavby nepodléhající zápisu do katastru nemovitostí (např. pěstitelský skleník, apod.).

[21] Neobstojí podle něj ani závěr krajského soudu, že stavba na společné hranici pozemků nevyžaduje žádnou údržbu. Jakoukoli stavbu je třeba po dobu jejího trvání udržovat. Pokud se nepovolenou stavbou znemožňuje řádná údržba stavby povolené, jde o neoprávněnou výhodu pro černého stavebníka.

[22] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že krajský soud přesvědčivě a vyčerpávajícím způsobem vypořádal žalobní námitky. Kasační námitky podle něj nepřinášejí žádné nové skutečnosti, které závěry správních orgánů vyvracely, proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[23] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v intencích § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a v rozsahu uplatněných námitek. Vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal, a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný. Z jeho argumentace vyplývá, že napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Pro nesrozumitelnost je totiž rozsudek nepřezkoumatelný tedy, pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak soud ve věci rozhodl – zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl. Dále lze mezi důvody nesrozumitelnosti řadit i ty případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Vady tohoto charakteru však stěžovatel netvrdí a ani Nejvyšší správní soud je v napadeném rozsudku neshledal.

[26] Pro nedostatek důvodů je pak rozsudek nepřezkoumatelný tehdy, jestliže z něj není patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jak uvažil o zásadních a podstatných

skutečnostech a proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a jejich stěžejní argumentaci za lichou.

[27] Stěžovatel namítá, že se krajský soud řádně nevypořádal s jeho žalobními námitkami, které se týkaly požadavku na spojení řízení o dodatečném povolení přístavby a o plánovaném stavebním záměru nástavby, přesahem přístavby na sousední pozemek a překročením indexu podlažní plochy (dále jen „IPP“). Má za to, že se krajský soud nezabýval kumulativními požadavky, které z IPP vyplývají, a že si v některých svých závěrech protirečí.

[28] Ani touto variantou nepřezkoumatelnosti však rozsudek krajského soudu netrpí. Krajský soud se dostatečným způsobem zabýval podstatou žalobních námitek, své závěry náležitě vysvětlil, a je proto zřejmé, na základě jakých úvah k nim dospěl.

[29] Požadavkem na spojení obou řízení (o dodatečné povolení přístavby a o plánované nástavbě) a související námitkou o překročení IPP se krajský soud zabýval v odstavcích 24-29 rozsudku. Poukázal zde na kumulativní požadavky IPP ve stabilizovaných funkčních plochách (objem povolované stavby nesmí: *1. překročit 50 % původního objemu stavby – to neplatí pokud dostavba nepřekračuje hodnotu IPP, 2. narušit charakter okolní zástavby a 3. zhoršit podmínky pro využívání sousedních nemovitostí*) a uvedl, že dodatečně povolenou přístavbou se původní objem stavby zvětšil pouze o 13 %, a požadavek IPP, aby se původní objem stavby nezvětšil o 50 %, tak byl v daném případě splněn. Dále neshledal, že by přístavba spočívající v rozšíření stávajícího rodinného domu pouze o jedinou místnost svým objemem narušovala charakter okolní zástavby a poznamenal, že svou výškou nepřekračuje již dříve existující hraniční zeď mezi pozemky stavebnice a stěžovatele. Tím podle Nejvyššího správního soudu zcela dostatečným způsobem reagoval v mezích žalobní argumentace i na zbývající kumulativní požadavky IPP a je tak zřejmé, proč má za to, že přístavba tyto požadavky splňuje. Současně poukázal na to, že žalobní argumentace týkající se výrazného překročení IPP, narušení charakteru zástavby a užívání jeho zahrady směřuje převážně vůči plánované nástavbě (která jeho pozemek zastíní) a poznamenal, že stěžovatel samostatně vedenými stavebními řízeními neztrácí právo na to, aby byla budoucí nástavba posouzena z hlediska hmotného práva společně s již realizovanou přístavbou. Uzavřel proto, že tento materiální náhled je dostatečnou zárukou, že nedojde k prosazení stavby, jež by jako celek byla v území nepřípustná, postupně po menších částech tzv. *salámovou metodou*. Není tedy pravda, že by se ostatními kumulativními požadavky IPP vůbec nezabýval.

[30] Krajský soud se rovněž vypořádal s námitkou možného přesahu stavby mimo stavební pozemek. V odstavci 35 napadeného rozsudku poukázal na skutečnost, že přístavba byla zhotovena před řadou let a že je podle projektové dokumentace umístěna uvnitř ještě mnohem starších obvodových hraničních zdí, které na severu a na západě historicky oddělovaly pozemek stavebnice od pozemků sousedních. Upozornil rovněž, že stavební pozemek je nepravidelného tvaru a že zdi domu spolu nesvírají pravé úhly. V takovéto situaci jsou podle něj určité drobné chyby v zaměření pochopitelné a akceptovatelné, a proto nelze za těchto okolností ze součtu kót dovozovat, že stavba přesahuje hranice pozemku a zasahuje pozemky sousední, případně že se nachází

pokračování

mimo vybudované základy. Námitka, že se krajský soud možným přesahem přístavby vůbec nezabýval, proto také není důvodná.

[31] Námitkami, které stěžovatel uplatnil ve vztahu ke zpevněné ploše a přístřešku a jejichž vypořádání považuje za rozporné, se krajský soud zabýval v odstavcích 30-32 rozsudku. Stěžovatel spatřuje rozpor v tom, že krajský soud na jednu stranu označil rozhodnutí žalovaného za zákonné a na druhou stranu neaproboval, že správní orgány nezahrnuly přístřešek do výpočtu IPP s odůvodněním, že jej stavebnice hodlá odstranit. Ke zpevněné ploše krajský soud uvedl, že ta nemá na výpočet IPP žádný vliv. Ve vztahu k přístřešku připustil, že výpočet IPP by tato stavba ovlivnit mohla. Stavební úřad proto měl podle něj pouze dvě možnosti, jak se k její existenci postavit – buď přístřešek do svých úvah a výpočtů zahrnout, anebo stavebnici nařídít jeho odstranění. Dále poukázal na to, že stavební úřad považuje přístřešek za legální stavbu, a proto by se podle něj buď započítával do původního objemu stavby, anebo by se jako samostatně stojící stavba do tohoto objemu nezapočítával vůbec. Uzavřel proto, že přístřešek by výsledek výpočtu IPP ovlivnil nejspíše ve prospěch stavebnice, a popsané pochybení správních orgánů tak nemohlo mít na stěžovatelova práva žádný vliv. Krajský soud podle Nejvyššího správního soudu logicky vysvětlil, proč zjištěné dílčí pochybení správních orgánů nemá na zákonnost jejich rozhodnutí žádný vliv, a proto v učiněných závěrech žádný rozpor neshledal.

[32] Rozporné nejsou ani závěry krajského soudu ohledně včasnosti uplatněných námitek týkajících se vad projektové dokumentace. Krajský soud zcela srozumitelně vysvětlil, které námitky byly ve stavebním řízení uplatněny včas, které nikoli a kterými a proč se lze navzdory opožděnému uplatnění zabývat. V odstavci 6 napadeného rozsudku krajský soud pouze parafrázoval žalobní tvrzení, nejde proto o jeho závěry, které by zakládaly rozpor v jeho úvahách. V odstavci 22 rozsudku krajský soud poukázal na obsáhlost a nepřehlednost podaného odvolání a na to, že *na řadu* námitek žalovaný reagoval nad rámec svých povinností, neboť je stěžovatel uplatnil poprvé až v odvolání. V odstavci 23 pak predestřel obecná východiska koncentrace řízení a vysvětlil, za jakých podmínek se přezkumný orgán může zabývat opožděně uplatněnou námitkou. Ve zbývajících odstavcích, na které stěžovatel v této souvislosti upozorňoval (33, 34 a 42), pak krajský soud vždy uvedl, zda byla daná (konkrétní) námitka včasná (součty kót a materiálové složení zdí přístavby), anebo opožděná (absence některých údajů v projektové dokumentaci, tvrzený přesah požárně nebezpečného prostoru stavby mimo stavební pozemek, zásah do pohody bydlení). Z kontextu odůvodnění napadeného rozsudku je tak zcela zřejmé, že krajský soud neoznačil všechny námitky týkající se vad projektové dokumentace současně za včasně uplatněné a současně za opožděné. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.

[33] Pokud jde o věcnou stránku kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud se nejdříve vyjádří k námitce, že krajský soud nesprávně vyložil způsob výpočtu IPP, neboť připustil, aby zastavěnost pozemků byla oproti sousedním pozemkům nadlimitní. Tento regulativ vymezuje územní plán města Brna.

[34] IPP podle územního plánu města Brna „*vyjadřuje intenzitu využití území (např. z hlediska utváření charakteru území, možného zatížení technické infrastruktury apod.), tj. počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy; při jeho aplikaci na pozemek nebo soubor*

pozemků disponibilních pro konkrétní stavební záměr je výpočet nutné vztáhnout k výměře těchto pozemků. Za hrubou podlažní plochu se přitom považuje půdorysná plocha všech plných nadzemních podlaží staveb včetně konstrukcí a za plné nadzemní podlaží pak každé podlaží vyjma podkroví a podzemních podlaží.“ Základní plochu územní plán města Brna vymezuje jako „část území, pro kterou je podrobně určen účel a intenzita využití a ke které jsou vztaheny veškeré bilance ÚPmB“.

[35] Dotčená stavba se nachází na pozemku, který je územním plánem města Brna zařazen do stabilizované funkční plochy. IPP je pro tuto plochu vymezen v územním plánu takto: „Míra stavebního využití pozemků ve stabilizovaných funkčních plochách je dána stávajícím stavem zástavby v předmětné základní ploše. Při výpočtu skutečné hodnoty IPP pro již existující zástavbu se z předmětné základní funkční plochy nezapočítávají výměry pozemků, na nichž má být uvažovaná výstavba realizována, ani plochy eventuálních proluk v uliční frontě existujících v rámci předmětné základní plochy. Takto získaná hodnota IPP má při aplikaci na jednotlivých pozemcích orientační charakter s tím, že při povolování jak výstavby v prolukách, tak nástaveb a přístaveb stávajících objektů nesmí objem povolované stavby:

- překročit 50 % původního objemu stavby (při nástavbách či přístavbách – toto omezení neplatí v případě, kdy navrhovanou dostavbou nebude překročena stanovená hodnota IPP, jejíž výpočet je popsán výše);
- *narušit charakter okolní zástavby (daný převládajícími půdorysnými rozměry staveb, počtem nadzemních podlaží a způsobem řešení zastřešení včetně eventuálního podkroví);*
- *zhoršit podmínky pro využívání sousedních nemovitostí.“*

[36] Z uvedeného vymezení vyplývá, že výklad krajského soudu je správný – posouzení, zda konkrétní stavba či stavební záměr nepřekračuje IPP, totiž opravdu spočívá v porovnání IPP okolní zástavby s IPP stavebního pozemku. IPP orientačně stanoví počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy, a tedy pouze rámcově udává, v jaké míře může být konkrétní pozemek zastavěn. Územní plán města Brna přitom zcela jednoznačně stanoví, že míra využití pozemků se ve stabilizovaných funkčních plochách, do nichž spadá i pozemek stavebnice, odvíjí od stávající zástavby daného území – tj. od IPP okolní zástavby. Tento index se vypočítá tak, že se výměra hrubé podlažní plochy (tj. výměra půdorysné plochy všech plných nadzemních podlaží staveb včetně konstrukcí nacházejících se v dotčené základní ploše s výjimkou podkroví a podzemních podlaží) vydělí výměrou základní plochy (tj. výměrou pozemků nacházejících se v dané funkční ploše), od níž se odečte výměra stavebního pozemku a případných proluk v uliční frontě nacházejících se v dané základní ploše. Tento údaj se pak porovná s IPP stavebního pozemku (tedy s výsledkem podílu výměry hrubé podlažní plochy stavby včetně přístavby a výměry základní plochy stavebního pozemku). Platí přitom, že pokud IPP stavebního pozemku nepřekročí IPP okolní zástavby, pak stačí, pokud objem povolované stavby nenaruší charakter okolní zástavby a nezhorší podmínky pro využívání sousedních nemovitostí. Pokud však IPP stavebního pozemku překročí hodnotu IPP okolní zástavby, lze stavbu přesto povolit za podmínky, že nedojde k překročení jejího původního objemu o 50 %. Krajský soud v předložené věci dospěl k závěru, že ač byl IPP okolní zástavby v předložené

pokračování

věci překročen, objem původní stavby byl přístavbou překročen pouze o 13 %. Tento závěr přitom stěžovatel nerozporuje. Nelze tedy se stěžovatelem souhlasit, že by krajský soud svým výkladem připustil nadlimitní zastavění pozemků, neboť stanovený limit (tj. hranice 50 % původního objemu stavby) tak, jak je územním plánem vymezen, překročen nebyl. Se stěžovatelem sice lze souhlasit v tom, že stávající úprava zastavěnosti stabilizovaných funkčních ploch spočívající v kombinaci regulativů IPP okolní zástavby a IPP stavebního pozemku do jisté míry umožňuje postupné navyšování zastavěnosti území, neboť IPP okolní zástavby v tomto případě vychází ze stávajícího (aktuálního) stavu zástavby a připouští tak, aby se tento index v čase měnil. To však na skutečnosti, že krajský soud IPP vyložil správně, nic nemění, neboť postupné navyšování zastavěnosti stabilizovaných funkčních ploch připouští sám územní plán a nikoli krajský soud svým výkladem.

[37] Otázkou, zda přístavba splňuje i další kumulativní požadavky IPP (tj. zda nenarušuje charakter okolní zástavby a nezhoršuje podmínky pro využívání okolních nemovitostí), se Nejvyšší soud nemůže zabývat. Se závěry, které v této souvislosti vyslovil krajský soud, totiž stěžovatel nijak nepolemizuje, ačkoli k tomu zjevně měl argumentační prostor. Jak kasační soud uvedl v odstavci 29 tohoto rozsudku, krajský soud na všechny kumulativní požadavky dostatečně reagoval a vysvětlil, proč má za to, že je dotčená přístavba splňuje – *nevelké rozšíření stavby o jedinou místnost charakter okolní zástavby narušit nemůže a vzhledem k tomu, že přístavba nepřekračuje již dříve existující hraniční zeď mezi pozemky stavebnice a stěžovatele, nemůže zhoršit ani podmínky pro využívání sousedních nemovitostí*. Pouhé obecné tvrzení, že se krajský soud s těmito požadavky nevypořádal, nemůže tyto závěry zpochybnit.

[38] Nedůvodná je i námitka, že předložená projektová dokumentace je pouze formální. Stěžovatelova kasační argumentace totiž ani v tomto případě nezpochybňuje závěry učiněné krajským soudem. Krajský soud reagoval na všechny dílčí námitky, kterými stěžovatel odůvodňoval vady projektové dokumentace – v odstavci 41 napadeného rozsudku se vyjádřil ke sklonu střechy a vysvětlil, proč předložené fotografie neprokazují stěžovatelovo tvrzení, že střecha je namísto udávaného sklonu 2 % vodorovná (*nevyschlé kaluže vody svědčí maximálně o místních nerovnostech, nikoli o tom, že střecha nemá 2% sklon, k žádnému měření sklonu střechy při místním ohledání stavby nedošlo, neboť stěžovatel tuto námitku opomněl včas vznést*). V odstavci 33 napadeného rozsudku vysvětlil rovněž, proč na zákonnost rozhodnutí žalovaného nemá vliv fakt, že z dokumentace stavby není stěžovateli zřejmé, jaké stavební práce jsou již provedeny a jaké se teprve budou realizovat (*veškeré pochybnosti odstraňuje dodatečné stavební povolení, které ve výroku II. stanovuje dokončení některých objektů*). Dále v odstavcích 34 a 35 vysvětlil i to, proč nepovažuje za zásadní vadu skutečnost, že žalovaný poté, co projektantka v odvolacím řízení opravila chyby projektové dokumentace spočívající v součtu kót a materiálového složení zdí přístavby, nezrušil dodatečné stavební povolení a nenechal stavební úřad ověřit opravenou stavební dokumentaci (*takový postup by byl namístě jen v případě vážných vad projektu, jež by mohly mít vliv na bezpečnost stavby, nebo v případě rozporů, bez jejichž vyjasnění není možné jednoznačně říct, jakým způsobem má stavebník stavbu realizovat či dokončit; tak závažný charakter vady namítané žalobcem však nemají – přístavba byla zhotovena před řadou let a po celou tu dobu ji stavebnice bez závad užívá; zdi domu spolu nesvírají pravé úhly, a určité drobné chyby v zaměření jsou proto pochopitelné a akceptovatelné; nejasnost ohledně materiálového složení zdí odstraňuje souhrnná technická zpráva, jež uvádí, že jde o zdivo Ytong*).

[39] Ačkoli stěžovatel s těmito závěry nesouhlasí a namítá, že krajský soud jimi znemožňuje faktickou kontrolu a krátí jeho práva, což podle něj navíc zvyhodňuje stavebnici, současně je však žádnou konkrétní argumentací nezpochybňuje a napadá v podstatě pouze závěry správních orgánů. V takovém případě však nemůže být s kasační stížností úspěšný, neboť řízení o kasační stížnosti je stejně jako řízení před krajským soudem ovládáno zásadou dispoziční. Nejvyšší správní soud je podle § 109 odst. 4 s. ř. s. se zde stanovenými výjimkami vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti, a ty proto určují rozsah, v jakém přezkoumává rozhodnutí krajského soudu. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského soudu, a proto kasační námitky musí směřovat právě proti rozhodnutí krajského soudu a musí z nich být zřejmé, které závěry krajského soudu a proč stěžovatel považuje za nesprávné. Absence této argumentace Nejvyššímu správnímu soudu brání, aby se podrobně zabýval úvahami krajského soudu, neboť nemůže za stěžovatele domýšlet, který závěr krajského soudu a z jakého důvodu je podle jeho názoru nesprávný. Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že k opravě projektové dokumentace, jak ověřil ze správního spisu, došlo v odvolacím řízení, a nikoli v řízení před krajským soudem. Stěžovatelova námitka, že k této opravě došlo až v soudním řízení, je tak rovněž nedůvodná.

[40] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že krajský soud napadeným rozsudkem vyloučil, aby dodatečně povolená přístavba byla společně posouzena s plánovanou nástavbou, ačkoli obě stavby spolu *funkčně i jinak souvisí*. Ani s touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Krajský soud se požadavkem na společné řízení zabýval v odstavcích 28-29 napadeného rozsudku, v nichž předně poukázal na to, že již dokončená přístavba nikterak nezávisí na teprve plánované nástavbě, a následně vysvětlil, proč komplexní posouzení obou staveb (dodatečně povolené a teprve plánované) není postupem správních orgánů vyloučeno. Své vysvětlení navíc opřel o judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 1. 2017, č. j. 6 As 190/2016 - 36, a ze dne 23. 11. 201, č. j. 3 As 18/2011 - 117). Na tyto závěry však stěžovatel ani v tomto případě nereaguje a pouze s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 120/2012 - 40, a ze dne 16. 1. 2014, č. j. 3 As 69/2013 - 29, opakuje své žalobní tvrzení, že mělo být o obou projektech vedeno společné řízení. Tyto rozsudky se však týkaly skutkově odlišných případů, v nichž šlo v prvním případě o společné posouzení již dokončených staveb a v druhém případě o posouzení, zda ke kolaudaci navržená část stavby (malá vodní elektrárna) je schopná samostatného užívání bez jiné, zatím nedokončené části stavby (rybího přechodu). Ani v jednom případě tedy nešlo o společné posouzení „načerno“ postavené přístavby rodinného domu a stavebního záměru jeho nástavby, a proto z nich nelze dovozovat pochybení správních orgánů, pokud dodatečné povolení přístavby nespojily s řízením o územní rozhodnutí a stavební povolení nástavby. Námitka, že krajský soud vyloučil komplexní posouzení obou staveb, je navíc zjevně nedůvodná, neboť krajský soud zcela jednoznačně v odstavci 29 napadeného rozsudku uvedl, že obě stavby lze bez ohledu na vymezený předmět řízení komplexně posoudit v řízení o povolení nástavby.

[41] Stěžovatel krajskému soudu dále vytýká, že vyšel ze závěru správních orgánů, že přístřešek nacházející se na pozemku stavebnice byl vybudován v letech 2004-2005, tj. v době, kdy nevyžadoval žádné stavební povolení, ačkoli není zřejmé, jak k tomuto

pokračování

závěru správní orgány dospěly. Namítá též, že krajskému soudu doložil, že přístřešek je staršího data. Má proto za to, že krajský soud neposoudil správně jeho žalobní námitku, že společně s dodatečně povolovanou přístavbou měl stavební úřad vést řízení i o stávajícím přístřešku s garážovými vraty. Tato námitka je rovněž nedůvodná, neboť okolnost, kdy byl přístřešek na pozemku stavebnice vybudován, nemůže zákonnost napadeného rozsudku ovlivnit. Krajský soud správně uvedl, že dotčená stavba rodinného domu spolu s přístavbou již nyní IPP stabilizované okolní plochy překračuje a že mírné zvýšení míry tohoto překročení by na věci nic nezměnilo. Správně uvedl i to, že i nadále by dotčený orgán územního plánování musel zkoumat, zda nedojde k navýšení původního objemu stavby o více než 50 %. Nejvyšší správní soud má přitom za to, že není podstatné, zda by přístřešek jako legální stavba ovlivnil IPP ve prospěch stavebnice, jak uvádí krajský soud, či jako dosud nepovolená v její neprospěch, tak jako tak by malý přístřešek stanovený limit pro nový objem stavby zcela zjevně nepřekročil. I tato námitka je proto nedůvodná.

[42] Krajský soud nepochybil ani v posouzení včasnosti námitek, které stěžovatel uplatnil ve stavebním řízení. Stěžovatel tuto námitku nijak nekonkretizuje a pouze obecně tvrdí, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že námitky ve stavebním řízení neuplatnil včas. Má za to, že krajský soud nezohlednil skutečnost, že stavební úřad jeho námitky vznesené u ústního jednání řádně nezaznamenal. I tím podle něj došlo ke zvýhodnění stavebnice. Ani zde nelze dát stěžovateli zapravdu. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, které z námitek vznesených v rámci stavebního řízení považuje za včasné uplatněné, které nikoli a kterými se s ohledem na výjimky z koncentrace stavebního řízení lze zabývat, přestože byly uplatněny pozdě. Listiny, které stěžovatel krajskému soudu doložil k prokázání včasnosti námitek, nejsou se závěry krajského soudu v rozporu. Nevyplyvá z nich totiž, že by stěžovatel uplatnil všechny (v žalobě uvedené) námitky včas. Z těchto listin vyplývá pouze to, že u ústního jednání ve stavebním řízení, respektive v písemném podání z téhož dne stěžovatel rozporoval materiálové složení zdí přístavby, provedení izolace, překročení původního objemu stavby o více jak 50 %, chyby v textu oznámení o zahájení stavebního řízení, nedostatečný popis stavby, nezákonné umístění retenční nádrže, nesplnění zákonných limitů na odstupové vzdálenosti a absenci posouzení energetické náročnosti přístavby. Žádnou z těchto námitek, které stěžovatel propasal do žalobních bodů, krajský soud neoznačil za opožděnou. Nejvyšší správní soud proto považuje i tuto námitku za nedůvodnou.

[43] Stěžovatel má dále za to, že k závěru krajského soudu, podle kterého nemá přístavba vliv na okolní nemovitosti, bylo třeba zohlednit i jiné stavby, které se na jeho pozemku nacházejí – v této souvislosti však uvádí pouze skleník pro vzácné rostliny. Vlivem přístavby na tuto stavbu se však krajský soud dostatečným způsobem zabýval. Stěžovatel v žalobě v souvislosti se skleníkem namítal pouze to, že správní orgány nevyvrátily, že přístavba nezasáhne do jeho pohody bydlení v rodinném domě včetně pokojného užívání zahrady, na které se nachází skleník pro pěstování rostlin. Krajský soud v odstavci 42 rozsudku uvedl, že žalobce neupřesňuje, čím má přístavba zasáhnout do jeho pohody bydlení a že lze pouze domýšlet, že jde o zastínění zahrady. Přestože předeslal, že stěžovatel ani tuto námitku neuplatnil včas, věcně se jí zabýval a vysvětlil, proč ji považuje za nedůvodnou – *přístavba výškově respektuje stávající hraniční zeď*. Z uvedeného závěru lze jednoznačně dovodit, že krajský soud neshledal, že by přístavba mohla stěžovateli zahradu zastínit a využití jeho skleníku jakkoli negativně ovlivnit. Jiné stavby,

které by se měly nacházet na jeho pozemku a které přezkumné orgány nezohlednily, stěžovatel v kasační stížnosti ani v žalobě nespecifikoval. Posouzení vlivu přístavby na nemovitost stěžovatele je proto dostačující.

[44] Konečně obстоjí i závěr krajského soudu, ke kterému dospěl v souvislosti s námitkou, že přístavba znemožňuje údržbu jeho kůlny přiléhající k hraniční zdi z druhé (stěžovatelovy) strany. Krajský soud poznamenal, že ani zde stěžovatel nevysvětluje, jak by přístavba nacházející se až za letitou hraniční zdí mohla údržbu jeho kůlny umístěné na společné hranici nově zkomplikovat. Ačkoli stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že s tímto závěrem krajského soudu lze polemizovat, ve skutečnosti nenabízí žádné relevantní argumenty, kterými by uvedený závěr zpochybnil. Mezi přístavbou a kůlnou stěžovatele se nachází hraniční zeď a je tedy zjevné, že má-li nějaká stavba bránit údržbě této kůlny, pak je to právě hraniční zeď a nikoli dodatečně povolená přístavba. I tato námitka je tedy nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[45] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[46] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[47] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Soud jim na návrh může rovněž přiznat náhradu i dalších nákladů řízení, existují-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele. Osoby zúčastněné na řízení žádnou soudem uloženou povinnost neplnily, ani o přiznání dalších nákladů řízení nežádaly. Nejvyšší správní soud proto za použití § 120 s. ř. s. rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3

s. ř. s.).

V Brně dne 29. února 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu